Τελευταία ἑβδομὰς πρὸ τῶν ἐκλογῶν. Ὁ προεκλογικὸς ἀγὼν προβλέπεται νὰ ἐνταθῇ εἰς τὸ κατακόρυφον καὶ τὰ κόμματα θὰ ἐξαντλήσουν τὰ ἀποθέματα πειθοῦς τῶν ψηφοφόρων.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Ριζοσπαστικὴ Ἕνωσις καθ' ὅλας τὰς προοπτικὰς θὰ εἶναι τὸ κόμμα φαβορὶ τῆς ἐκλογικῆς ἀναμετρήσεως. Καὶ δικαίως, διότι ἔχει δώσει ἁπτὰ δείγματα δημιουργικοῦ ἔργου.

ΕΠΙ ΤΗ ΑΥΡΙΑΝΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ

ΤΟ "ΟΧΙ,, ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
Δημάρχου, πρώην ὑπουργοῦ

Ἔπραξε τὸ πᾶν ἡ Ἑλλάς, διὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ. Δὲν εἶχε λόγον νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὸν πόλεμον. Ἤθελε νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Διότι ἐγνώριζε τὰς συνεπείας του. Μόλις εἶχεν ἀρχίσει νὰ ὀρθοποδῇ. Τὴν ἐσωτερικὴν ἀνωμαλίαν εἶχε διαδεχθῆ περίοδος ἀδιαταράκτου, ἐσωτερικῆς ὁμαλότητος. Σταθερότης καὶ τάξις καὶ δημιουργικὴ πρωτοβουλία, ἐπεκράτουν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἦσαν αὐτὰ ἀγαθά, τὰ ὁποῖα ἰδιαιτέρως, ἐξετίμα ὁ Ἑλληνικὸς Λαός.

Ἐν τούτοις, ὁ Λαός, μέσα εἰς τὸν βαθὺν φθινοπωρινὸν ὄρθρον, τὸν γεμᾶτον ἀκόμη ἀπὸ ὄνειρα καὶ μυστήριον, δὲν ἐδίστασε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον πρὶν καλὰ - καλὰ τὸν κηρύξῃ τὸ Κράτος. Ὁ πρῶτος πολίτης, ποὺ καθυστερημένος ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπίτι, μόλις ἔμαθε τὸ «Ὄχι» τοῦ Μεταξᾶ, ἐζητωκραύγασεν. Ἐζητωκραύγασε διὰ λογαριασμὸν ὅλων ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ὁ αὐθορμητισμός του ἔχει τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐξήγησιν, ἡ ὁποία ἰσχύει, δι' ὅλα τὰ ἐκπληκτικῶς μεγάλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμάτη ἡ Ἱστορία μας. Ἔχει τὴν ἐξήγησιν ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς εὐγενείας τῆς ἐξάρσεως καὶ τοῦ ἰδεώδους, δὲν γίνεται ἀνεκτὴ ἡ ἀδικία. Καὶ ὄχι μόνον δὲν γίνεται ἀνεκτή, ἀλλ' ἐξοργίζει καὶ νευρώνει καὶ ὁδηγεῖ εἰς ἀποφάσεις ἀκόμη καὶ θυσίας. Ἀδικία δὲ πελωρία ἦσαν ὅλα ὅσα εἶχον εἰς τὴν Εὐρώπην συμβῆ. Ἀδικία ἡ τυραννία, ὁ τρόμος, ὁ θάνατος, ποὺ εἶχεν ἁπλωθῆ ὡς φοβερὸν καθεστὼς παγίου ἐφιάλτου. Ἀδικία, ἡ ὁποία εἶχε ἐξεγείρει τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν.

Καὶ ὅταν ἡ ἀδικία αὐτὴ ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν μας καὶ ἐζήτησε καὶ ἐδῶ νὰ ἐπεκταθῇ, τότε ὁ Ἕλλην ἠγέρθη διὰ νὰ ἀπαντήσῃ μὲ τὴν θυελλώδη ἐκείνην ὁρμὴν τοῦ θριάμβου, ἡ ὁποία ἀφῆκεν ἐμβρόντητον καὶ εὐλαβῶς ἄφωνον τὴν Ἀνθρωπότητα. Ἠγέρθη δὲ ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πορευθῇ εἰς ἐθνικὴν πανήγυριν, εἰς ἑορτασμόν, εἰς χαράν. Ἐνθυμοῦμαι αὐτὴν ἀτμόσφαιραν εἰς τὰς Πάτρας. Ἐξεχύθηκεν ὁ κόσμος εἰς τὰς πλατείας καὶ ὁδοὺς καὶ ἤκουε τὰ μεταδιδόμενα διαγγέλματα τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ ἐθνικοῦ κυβερνήτου. Μόλις εἶχε μεταδοθῆ τὸ πρῶτον πολεμικὸν ἀνακοινωθέν. Ἡ συγκίνησις ἦτο κορυφωμένη. Ὁ στρατὸς εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, ἐκράτει τὰς θέσεις του. Ἦτο, βέβαια, πολὺ ἐνωρίς, διὰ νὰ ἔχῃ σημειωθῆ ἔστω καὶ ἓν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὅμως, ὁ Λαὸς διησθάνετο αὐτό, ποὺ θὰ ἠκολούθη. Διησθάνετο τὸν θρίαμβον. Τὸν ἐπληροφόρει περὶ αὐτοῦ ἡ ψυχή. Καὶ ἐπανηγύριζε. Τὰ παιδιὰ ἐπήγαιναν σχεδὸν εὐτυχισμένα στὸ σχολεῖον. Οἱ μεγάλοι ἦσαν εἰς τὴν ἐργασίαν των. Παντοῦ ἐκηριάρχει ἡ ἔξαρσις, ὁ παλμός, ὁ τόνος τῆς ἐθνικῆς πίστεως. Ὅλοι οἱ Πατρινοὶ ἠσθάνοντο μεταξύ των ἀδελφοί. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος ἦτο ἀπόλυτον. Ἡ ζητωκραυγή, ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐδόνει τὴν ἀτμόσφαιραν.

Καὶ τὰ ἐχαιρέτα, καθὼς ἐπετοῦσαν πρὸς τὸ μέτωπον. Αὐτὸ ἐπίστευε. Καὶ ἡ ἀπάντησις ἦλθεν ἀπὸ αὐτὰ δολοφονική. Αἱ βόμβαι. Αἱ βόμβαι ἀδιακρίτως καὶ ἀσχέτως στόχου. Αἱ βόμβαι κατὰ τῶν ἀμάχων, κατὰ τῶν γυναικοπαίδων. Τὰ πρῶτα θύματα. Φίλοι ἀγαπημένοι φονεύονται. Ἀναστάτωσις, ἐρείπια, πόνος, ἀλλ' οὐδ' ἡ παραμικρὰ κάμψις. Αἱ Πάτραι πρῶται τὸ τίμημα τοῦ θριάμβου. Καὶ τὸ πληρώνουν χωρὶς γογγυσμόν. Ἡ καταβολὴ γίνεται μὲ ζητωκραυγήν. Θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαι θυσίαι. Ἡ εἰσφορὰ θὰ εἶναι πελωρία. Ὅμως, τὸ φρόνημα θὰ μείνῃ ὄρθιον. Καὶ τελικῶς, θὰ θριαμβεύσῃ. Ἡ ἀδικία θὰ τιμωρηθῇ.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

ΤΗΝ 28ΗΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἐνάτη πρωϊνή. Τὸ χωριὸ ἔχει ξυπνήσει ἀπὸ ὄρθρου βαθέος. Οἱ χωρικοὶ στὰ χωράφια παίρνουν τὸ κολατσιό τους καὶ κάθονται νὰ ξαποστάσουν. Ἡ ζωὴ κυλᾶ κουραστικὴ γιὰ τὸ σῶμα, ἤρεμη ὅμως γιὰ τὴν ψυχή, γιατὶ βρίσκεται ὁ χωρικὸς ἀπὸ τὰ ξημερώματα κάτω ἀπὸ τὸν ἀπέραντο οὐρανὸ καὶ νοιώθει τόσο ταπεινὸς ἀπέναντι στὸ Θεό. Τὰ ζῶα πλάϊ του μασοῦν τὸ δροσερὸ χορτάρι καὶ κυττάζουν, μὲ τὰ ἄθῶα τους μάτια, αὐτούς, ποὺ τόσο τ' ἀγαποῦν, γιατὶ εἶναι πιστοὶ συντρόφοι στὴ ζωή.

Ξαφνικά, σμῆνος ἀεροπλάνων περνᾶ ψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ καμαρώνουν οἱ χωρικοὶ δείχνοντάς τα στοὺς μικρούς, ποὺ ἀδιάκοπα ρωτοῦν καὶ τοὺς ἀπαντοῦν. — Ναί, δικά μας εἶναι· δὲν τὰ βλέπετε; Ἡ γαλανὴ σημαία μᾶς τὸ λέει, ποὺ τὰ χρώματά της τὰ στολίζουν.

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ κολατσιὸ κι' ἀπόφαγαν, δυναμωμένοι κι' ἀπὸ τὸ ποτηράκι τοῦ κοκκινέλι, ξανάπιασαν τὴν ἀξίνα. Αὐτοί, τὴ δουλειά τους ἄλλοι ξέρουν καὶ μεριμνοῦν γι' αὐτά... Μά, δὲν πρόφθασαν νὰ ὁλοκληρώσουν τὴ σκέψι τους.... Οἱ μεγάλοι κρότοι, ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ τὴν πολιτεία, τὴν Πάτρα, τοὺς ἔκαμε νὰ σταματήσουν. Φόβος καὶ χίλιες δυὸ ὑποψίες, γεννήθηκαν μέσα τους. Διψοῦσαν γιὰ νέα.

Αὐτοί, ποὺ πρὶν ἤρεμα καλλιεργοῦσαν τὴ γῆ μὲ τόση ἀγάπη, γίνανε θεριὰ ἀνήμερα σὰν κατάλαβαν ὅτι ὁ εὐλογημένος τόπος, ποὺ πατοῦν, κινδυνεύει. Ἄφησαν τὶς παραγγελίες στὶς γυναῖκες τους καὶ στὶς ἀδελφές καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὴν πολιτεία, ὅλοι, ἀδελφωμένοι, μὲ μιὰ ψυχή, μὲ μιὰ καρδιά, ἀποφασισμένοι νὰ δώσουν ὁλοκαύτωμα τὸν ἑαυτό τους, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, στὸ βωμὸ τῆς Πατρίδος.

Ὅσο προχωροῦν οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ πρὸς τὴν πόλη, οἱ ὑποψίες τους καὶ οἱ φόβοι τους γίνονται πραγματικότης. Εἰκόνες ἀπίστευτες περνοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Γέροι, γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδιά, πανικόβλητοι ἀπὸ τὸ μεγάλο κακό, τρέχουν στὸ μεγάλο δρόμο, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐξοχή. Φεύγουν, μακρυὰ ἀπὸ τὴν μεγάλη πολιτεία μὲ τὰ μεγάλα σπίτια καὶ τὰ ψηλὰ καμπαναριά. Ζητοῦν κάπου καταφύγιο. Ἕνα ἤρεμο μέρος νὰ πλαγιάσουν γιὰ νὰ μὴν μένουν στὸ ὕπαιθρο. Κι' οἱ χωρικοὶ ἀνοίγουν διάπλατα τὶς πόρτες καὶ ὅλους τοὺς καλοδέχονται. Παραξενεύονται ὅμως, πῶς τόσο καλομαθημένοι οἱ ἄνθρωποι τῆς πολιτείας, θὰ μπορέσουν νὰ βολευτοῦν στὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ. Ὁ κίνδυνος ὅμως ὅλους τοὺς ἑνώνει. Δὲν ὑπάρχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοινωνικὲς διαφορές, ἀλλὰ ἄνθρωποι, ἀδελφοί, ποὺ ὁ ἴδιος κίνδυνος τοὺς ἀπειλεῖ.

Μέσον συγκοινωνίας δὲν ὑπάρχει. Ὅλα τὰ ἔχουν ἐπιτάξει. Τὰ γαϊδουράκια ἐπὶ ποδός. Ἕνας κύριος, ἀμάθητος, προσπαθεῖ νὰ στερεωθῇ στὸ σαμάρι, ποὺ δὲν τὸν χωρεῖ καλὰ καὶ ὅλο γλυστρᾷ. Τὸ κολλαριστὸ πουκάμισο καὶ ἡ γραβάττα, ἔρχονται σὲ τόση ἀντίθεση. Ἕνα κάρρο μ' ἕνα ἄλογο ὄχι κατάλληλο γιὰ ἐπίταξη, προχωρεῖ ἀργά, φορτωμένο μπαγκάζια, παιδιά, τρόφιμα.

Καὶ οἱ νέοι ὅλο ρωτοῦν καὶ μαθαίνουν συνεχῶς νέα τῆς καταστροφῆς. Δὲν ἀρκοῦνται ὅμως στὶς μαρτυρίες. Θέλουν καὶ μόνοι τους, σὰν ἄπιστοι Θωμάδες, νὰ πάρουν μιὰ ἰδέα.

Τὰ μάτια τους ἀγριεύουν καὶ ἡ καρδιά τους φουντώνει. Πότε φόρεσαν τὸ χακί, πότε ἔφυγαν τραγουδώντας πατριωτικὰ τραγούδια, δὲν κατάλαβαν. Τὰ βαγόνια γι' αὐτοὺς δὲν προχωροῦν. Βιάζονται νὰ δώσουν τὴν ἀπάντησι σ' αὐτούς, ποὺ βέβηλα σήκωσαν τὸ χέρι τους κατὰ τῆς πολυβασανισμένης Ἑλληνικῆς γῆς...

ΚΑΤΙΝΑ ΣΒΕΤΣΟΥ

27—10—63 ΚΥΡΙΑΚΗ Ζη ΛΟΥΚΑ
ΕΥΑΓΓ. ΛΟΥΚΑ: (η΄ 41—56)

"ΘΑΡΣΕΙ, ΘΥΓΑΤΕΡ, Η ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΥ ΣΕΣΩΚΕ ΣΕ...,,

Τοῦ αἰδεσ. Γ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Φίλοι ἀναγνῶσται, τὰ μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα, ποὺ γιορτάζουμε τὶς ἡμέρες αὐτές, παρ' ὅλα ποὺ σκιάζονται κάπως ἀπὸ τὸν προεκλογικὸ θόρυβο, προβάλλουν μὲ ἰδιαίτερη αἴγλη καὶ μεγαλοπρέπεια καὶ μᾶς καλοῦν νὰ τὰ προσέξουμε. Ναί· πρέπει νὰ τὰ προσέξουμε καὶ νὰ προχωρήσουμε στὸ βάθος, διότι ἔτσι μόνον θὰ βγάλουμε χρήσιμα διδάγματα, ποὺ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν ἐθνικῶν μας προβλημάτων, προβλημάτων ποὺ ἀφοροῦν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς. Εἶναι γεγονός, ὅτι τὸ περιεχόμενο τοῦ αὐριανοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου δὲν προσφέρεται ἀπολύτως γιὰ τὴν ἀνάπτυξι ἑνὸς ἐθνικοῦ θέματος, ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε σήμερα. Πλὴν ὅμως, ἡ ἐπὶ κεφαλῆς φράσις, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος εἶπε στὴν αἱμορροοῦσα, εἶναι φράσις ποὺ ταιριάζει σχεδὸν ἀπολύτως στὴν περίπτωσι τῆς πατρίδος μας, ὅπως θ' ἀποδειχθῇ στὴν συνέχεια τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ.

1. Ἑλλὰς καὶ Χριστιανισμός. Δὲν εἶναι μόνον ἡ Ἑλλὰς χώρα χριστιανική. Ὑπάρχουν πολλοὶ λαοί, οἱ περισσότεροι μάλιστα στὸν κόσμο καὶ οἱ πλέον προηγμένοι, ποὺ ἀναγνωρίζουν τὸν Χριστιανισμὸν σὰν θρησκεία ἐπίσημη καὶ φέρουν τὸ ὄνομά του τὸ ἅγιο. Καὶ ὅμως· κανένας λαὸς δὲν ἔχει πρὸς τὸ χριστιανισμὸ τὴ θέσι καὶ τὴ σχέσι ποὺ ἔχει ὁ Ἑλληνικός. Καὶ συμβαίνει αὐτό, ὄχι διότι στὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει ἡ ὀρθόδοξος πίστις, δεδομένου ὅτι καὶ ἄλλοι λαοὶ εἶναι ὀρθόδοξοι. Κάτι ἄλλο βαθύτερο καὶ ἱερώτερο ὑπάρχει μεταξὺ χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ. Κάτι, ποὺ τὸ ἐπεσήμανε ὁ Κύριος, προτοῦ γνωρισθοῦν ἀκόμη οἱ δύο αὐτοὶ κόσμοι. Τὸ ἐπεσήμανε τότε, ποὺ μερικοὶ Ἕλληνες, μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔβαλαν τὸ Φίλιππο καὶ τὸν Ἀνδρέα καὶ ἐζήτησαν νὰ τοὺς παρουσιάσῃ στὸ Χριστό. Οἱ δύο αὐτοὶ μαθηταί, ἔσπευσαν νὰ διατυπώσουν στὸν Κύριο τὴν παράκλησι τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ Ἰησοῦς, γεμᾶτος χαρά, ἀνεφώνησε: «Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Πράγματι· ὕστερα ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἐπέρασαν 52 περίπου χρόνια, ποὺ ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος ἦρθε στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀπὸ τότε, συναντήθηκε τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα μὲ τὴ χριστιανικὴ ἀλήθεια καὶ ἐδημιουργήθη μεταξύ των μία ἀδιάλυτη σύζευξι, ἰδεολογικὴ καὶ ἀνώτερη σύζευξι. Σύζευξι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἰδέα καὶ ἀπὸ κάθε ἀξία, ποὺ ἔγινε ἔκτοτε ἡ βάσις τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ μέχρι σήμερα. Ἔτσι ἐδημιουργήθη μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ χριστιανισμοῦ μιὰ ἰδιαίτερη σχέσι, τὴν ὁποίαν ὁ ἐθνικός μας Ποιητὴς τὴν παριστᾷ ζωντανὰ μὲ τὴν ἑξῆς φράσι: «Ἡ Ἑλλὰς κατέστη πλέον ἡ ἐκλεκτὴ θυγατέρα τοῦ χριστιανισμοῦ», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον φαίνεται καθαρὰ στὴ μακραίωνα ἱστορία της, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε ὁ Θεὸς παρεμβαίνει καὶ δημιουργεῖ ἐξαιρετικὰ θαύματα.

2. Τὰ θαύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Ἀξίζει νὰ ρίξουμε μιὰ σύντομη ματιὰ στὰ περασμένα, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὰ θαύματα αὐτά, ἀπὸ τὴ μεταχριστιανικὴ περίοδο μέχρι σήμερα. Πρῶτον: Στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, Ἑλλὰς δὲν ὑπῆρχε. Ἦτο δούλη κάτω ἀπὸ τὴ σιδηρόφρακτη κοσμοκρατορία τῆς Ρώμης. Καὶ αὐτὸ ἐκράτησε καὶ μετὰ ἐπὶ 300 ὁλόκληρα χρόνια. Καὶ ὅμως, ἕνα ὡραῖο πρωΐ, χωρὶς πόλεμο, χωρὶς ἐπανάστασι, χωρὶς καμμιὰ προπαρασκευή, ἔσβυσε ἡ ἰσχυροτάτη αὐτοκρατορία τῆς Ρώμης καὶ μετεπλάσθη στὴν Ἑλληνικὴ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία! Πῶς ἔγινε αὐτό, οὔτε οἱ Ἕλληνες τὸ περίμεναν, οὔτε οἱ Ρωμαῖοι τὸ κατάλαβαν. Ἦταν ἕνα καθαρὸ θαῦμα τοῦ Μεγάλου Θεοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Δεύτερον: Ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἔζησε χίλια χρόνια καὶ ἐδέχθη χίλιες καὶ πλέον ἐπιθέσεις καὶ ἐπιδρομὲς βαρβάρων καὶ ἀγρίων λαῶν. Καὶ ὅμως ἔζησε καὶ ἐκράτησε ἄσβεστη τὴ λαμπάδα τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος καὶ ἐσκόρπισε τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μεταξὺ ὅλων τῶν λαῶν, ποὺ τὴν ἐπολέμησαν. Καὶ ὅταν, τελικά, ἔπεσε, στὸ 1453, ἔγινε νέον θαῦμα: Οἱ Ἕλληνες, ποὺ ἐσκορπίστηκαν στὴν Εὐρώπη, ἐκαλλιέργησαν μὲ τὴ σοφία τους τὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες, κι' ἔτσι σ' αὐτοὺς ὀφείλεται ἡ ἀναγέννησις τῆς Εὐρώπης κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους.

Τὸ μεγαλύτερο, ὅμως, θαῦμα τῆς ἱστορίας μας εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ γένους, τὸ 1821. Γιὰ σκεφθῆτε 400 χρόνια σκλαβιά!... Τὰ πάντα εἶχαν διαλυθῆ κάτω ἀπὸ τὸν βαρύτατο Τουρκικὸ ζυγό. Καὶ ὅμως· ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴ δύναμι στοὺς ἥρωας ἐκείνους τῆς Ἐπαναστάσεως, ἥρωας ἐμπνευσμένους ἀπὸ τὰ αἰώνια Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδανικὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας, νὰ νικήσουν, νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Πατρίδα καὶ νὰ γράψουν ἔτσι σελίδες, ποὺ δὲν εἶναι γραμμένες στὴν ἱστορία κανενὸς λαοῦ. Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ μετέπειτα ἀπελευθερωτικοὶ μας ἀγῶνες δὲν εἶναι φωτεινὰ θαύματα; Ποιὸς ἔζησε τὰ γεγονότα τοῦ 1912 καὶ 13 καὶ δὲν θυμᾶται τὶς θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἠπείρου, τῆς Θράκης, τῆς Μακεδονίας. Ἢ ποιὸς ἀρνεῖται, ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Θεσσαλονίκης μας ἀποτελεῖ θαῦμα, ποὺ ὀφείλεται στὴν προστασία τοῦ τροπαιοφόρου Πολιούχου της Ἁγίου Δημητρίου, τὸν ὁποῖον τιμοῦμε σήμερα,...

Καὶ τώρα, στὰ πρόσφατα γεγονότα τοῦ 1940—41, τὴν ἐπέτειον τῶν ὁποίων γιορτάζουμε τὶς ἡμέρες αὐτές Τί ἦσαν τὰ γεγονότα ἐκεῖνα; Ποῦ βρήκαμε τὴ νικήσαμε· Μήπως μὲ τὶς σκουριασμένες καραμπίνες μας; Μήπως μὲ τὶς μετρημένες μας σφαῖρες; Ἢ μήπως μὲ τὴν πεῖνα καὶ τὴ γύμνια μας; Ποιὸς δὲν ξέρει

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἔχει ἐπικρατήσει, δυστυχῶς, ἡ ἐσφαλμένη, καθ' ἡμᾶς, ἀντίληψις, ὅτι δὲν συμβιβάζεται ὁ Χριστιανισμὸς μὲ τὴν Πολιτικήν. Τοῦτο ἔχει κατὰ κόρον ὑποστηριχθῆ ὑπὸ πολλῶν διαπρεπῶν θεολόγων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Καὶ ἔχει καταστῆ, οὕτως εἰπεῖν, δόγμα.

Ἂς ἐπιτραπῆ, ὅμως, εἰς τὴν ταπεινότητά μας νὰ διαφωνήσωμεν ριζικῶς πρὸς τοὺς τὰ ἀνωτέρω ὑποστηρίζοντας, καθόσον ἡ πολιτικὴ δὲν συμβιβάζεται πρὸς τοὺς μοναχούς, ἀσκητὰς καὶ ἐρημίτας, οὐχὶ ὅμως καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ζῶντας. Ἐφ' ὅσον ὁ χριστιανὸς ζῇ καὶ ἐργάζεται ἔν τε τῇ Πολιτείᾳ καὶ Κοινίᾳ καὶ εἶναι ὑποτεταγμένος εἰς τοὺς πολιτικοὺς καὶ κοινωνικοὺς θεσμοὺς καὶ νόμους, εἶναι δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀδιάφορος διὰ τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα; Εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ μὴ τὸν ἐνδιαφέρῃ ἐὰν οἱ πολιτικοὶ καὶ κοινωνικοὶ ἡγέται, κυβερνῆται καὶ ἄρχοντες εἶναι εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ἢ ἀσεβεῖς καὶ ἄθεοι;

Ποῖος χριστιανὸς δὲν ἐπιθυμεῖ χρηστὴν διοίκησιν καὶ διακυβέρνησιν, ὡς καὶ χριστιανικὴν καὶ κοινωνικὴν δικαιοσύνην; Ποῖοι ὅμως θὰ τὴν ἐφαρμόσουν; Οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄθεοι ἢ οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί; Ἀλλὰ ποῖοι θὰ ἀναδείξουν τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντας, ἐὰν δὲν ἐνδιαφερθοῦν διὰ τὴν ἀνάδειξίν των οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί; Οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄθεοι θὰ ἐκλέξουν ὁμοίους των ἀσεβεῖς καὶ ἀθέους.

Συνεπῶς, μόνον οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ὀφείλουν καὶ ἱερὸν καθῆκον ἔχουν νὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ νὰ ἐκλέξουν εὐσεβεῖς ἄρχοντας. Εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ὁ Κύριος λέγει: «Θὰ δώσω εἰς ὑμᾶς ἄρχοντας κατὰ τὰς καρδίας ὑμῶν». Ἰδού, λοιπόν, ἐὰν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ζητήσουν, πρῶτον ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἐργασθοῦν καὶ αὐτοί, καταβάλλοντες κάθε ἀνθρωπίνην θεμιτὴν προσπάθειαν, θὰ ἀποστείλῃ ὁ Θεὸς εὐσεβεῖς ἄρχοντας, πορευομένους κατὰ τὸ θεῖον θέλημα καὶ κυβερνῶντας μὲ ἀγά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΧΡΕΟΥΣ

Τοῦ κ. ΔΗΜ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ, καθηγητοῦ

Εἰς ἄτομα καὶ ἔθνη ἐπιβάλλονται διάφορα χρέη νὰ ἐπιτελέσουν. Εἰς τὴν νεωτάτην ἱστορίαν, ἡ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου κατέστησε τόσον γνώριμον καὶ τόσον δυνατὴν διὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν φωνὴν τοῦ χρέους τοῦ «Ὄχι». Ὑπὸ τὰς συνθήκας ἐκείνας μέν, ὅπου ὁ πόλεμος μὲ τὴν Ἰταλίαν μᾶς ἐπεβλήθη χωρὶς τὴν δυνατότητα ἀποτροπῆς του, ἡ πορεία καὶ ἡ γραμμὴ διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ χρέους αὐτοῦ, ὑπῆρξαν μοναδικαὶ εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ ἰαχὴ ὅμως τοῦ Ἱστορικοῦ Ὄχι πρὸ 23 ἐτῶν ἦτο ὁ γνώριμος ἦχος τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Τὰ φιλελεύθερα Ἔθνη ἔχουν τὴν συνείδησιν τοῦ χρέους των καὶ ἐκπληρώνουν τοῦτο. Ἡ χώρα αὐτή, ποὺ ὀνομάζεται Ἑλληνική, πάντοτε ἐξεπλήρωσε τὸ χρέος της. Τὴν μαρτυρίαν αὐτήν, σαφῆ καὶ πλήρη, παρέχει ἡ ἑνιαία παράδοσίς της, ἡ ψυχοσύνθεσίς της, ὁ χαρακτήρ της. Ἡ πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι πορεία χρέους καὶ ὁ δρόμος του, δρόμος σκληροῦ καθήκοντος. Θὰ ἠδύνατο κάλλιστα τὸ Ἔθνος νὰ συνάψῃ εἰρήνην ἀτιμωτικὴν καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τῶν συνόρων, ὅπως ἐγένετο μὲ ἄλλα κράτη τῆς Βαλκανικῆς. Δὲν τὸ ἔπραξαν ὅμως οἱ Ἕλληνες. Διότι ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθη ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ ὑψίστη φιλοσοφία του ὑπῆρξεν ἡ ἐλευθέρα ζωή.

Οἱ πατέρες μας, οἱ ἀδελφοί μας, ἐπροτίμησαν τὸν ἀγῶνα, τὴν θυσίαν τὸ χρέος. Καὶ ἡ προτίμησις αὐτὴ δὲν ἦτο κάτι τὸ σύνηθες. Ἐκαλλιεργήθη μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς σελίδος αὐτῆς τῆς περιλάμπρου, ἕνα ὑπέροχον θερμοκήπιον ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας, πατριωτισμοῦ καὶ γενναιοψυχίας.

Ἡ 28η Ὀκτωβρίου εἶναι ἡ Μεγάλη ἡμέρα τοῦ Ἔθνους. Ἡ ἰαχὴ τοῦ Ὄχι ἐνεσάρκωσε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τοὺς ἀγῶνας τῶν Μηδικῶν, τὴν ἐπικὴν πάλην τῶν ἀκριτῶν καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21. Αὐτὸ τὸ ὄχι, ποὺ διεκηρύχθη ἀπὸ τὰ ὑπεύθυνα χείλη τῶν ἀειμνήστων Ἰ. Μεταξᾶ καὶ Γεωργίου τοῦ Β΄ ἐπεκύρωσε τὸ βαρὺ παρελθὸν τῆς φυλῆς.

Εἰς ἕνα κλίμα ψυχικῆς ἑνότητος καὶ πληρότητος πνευματικῆς, εὗρε τὴν πλήρη ἀνταπόκρισίν του. Πολὺ βαρὺ τὸ χρέος τοῦ Ὄχι. Διότι ἡ Δανία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ὀλλανδία, τὸ Βέλγιον, ἡ Ρουμανία εἶχον οἰκειοθελῶς ὑποκύψει. Ἡ γωνία αὐτὴ ἐδῶ τῆς Γῆς ὤρθωσε τὸ Ὄχι. Δὲν ἀπέβλεψεν εἰς ὑπολογισμὸν ἢ συμφέρον ἢ ἀντάλλαγμα. Τῆς ἐπεβλήθη καὶ ἔπραξε τὸ καθῆκον της. Ὁ στρατευμένος καὶ ἄμαχος πληθυσμὸς ἐπετέλεσε τὸ χρέος του. Ὑπηγορεύετο ἀπὸ τὴν παράδοσιν καὶ ἐπλαισιώθη τὸ χρέος τοῦτο ἀπὸ πνεῦμα σεμνοῦ ἡρωϊσμοῦ, ἐσωτερικῆς περισυλλογῆς καὶ ἀκάμπτου ἀποφασιστικότητος διὰ τὴν Νίκην.

Ἡ ἐπικὴ πάλη ἐγνώρισεν ὑπερόχους σελίδας. Τὰ βουνὰ καὶ οἱ βράχοι καὶ τὰ ὄρη τῆς Βορείου Ἠπείρου ἀντήχησαν ἀπὸ τὴν διάτορον ἰαχὴν τοῦ «Ὄχι». Λαμπρὰ κατορθώματα ἐγράφησαν. Ἡ νίκη, πτερωτὴ πάντοτε, ἐστεφάνωσε τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα. Τὸ ὅραμα τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ ἐνεψύχωσε τὸ Ἔθνος καὶ τὸν στρατόν.

Καὶ συνεχίσθη ἡ πορεία πρὸς τὸ χρέος. Ἡ γιγαντιαία Γερμανικὴ Αὐτοκρατορία, μετὰ ἓξ μῆνας ἐπετέθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Γῆν διὰ τῶν Βουλγαρικῶν συνόρων. Διεκηρύχθη καὶ πάλιν τὸ Ὄχι. Διὰ τὸ χρέος τοῦτο νέαι θυσίαι καὶ αἵματα. Τί καὶ ἂν ἐπηκολούθησε κατόπιν ἡ νύκτα τῆς Κατοχῆς. ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν καὶ περιπετειῶν; Μετὰ τὰ Ἠπειρωτικὰ βουνὰ καὶ τὰ Μακεδονικὰ ὀχυρά, ἡ περίφημος μάχη τῆς Κρήτης ἔδειξεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ εἶχε συνείδησιν ἰσχυρὰν τοῦ χρέους της.

Τὸ ἀγαθὸν τῆς ἐλευθερίας εἶναι πάντοτε τὸ προσφιλέστερον ἐξ ὅλων ἐκείνων, εἰς τὰ ὁποῖα προσηλώνεται ὁ Ἕλλην διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος του. Συνεχίσθη ὁ ἀγὼν αὐτὸς καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἐδικαιώθη. Πρὸ 23 ἐτῶν ἀντήχησεν ὁ νικητήριος παιὰν καὶ ἐσήμανε νίκας καὶ θριάμβους.

Οἱ νέοι εἶχον τὴν πρωτοπορείαν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ χρέους. «Κύριοι νέοι τοῦ 1940, ἔγραφεν ὁ Γ. Βλάχος εἰς ἄρθρον του πρὸς τοὺς νέους τὴν 16 Δεκεμβρίου 1940, εἶσθε τυχεροί, εἶσθε προνομιοῦχοι. Καμμία γενεά, καμμία νεολαία, κανένα παιδὶ δὲν εἶχε τὴν τύχη ν' ἀναπτυχθῇ μέσα σ' ἓν θερμοκήπιον ἀρετῆς, πατριωτισμοῦ καὶ ἀνδρείας, ὅπως εἶναι ἡ Ἑλλὰς ἡ σημερινή».... ἔχετε τὸ ὄχι περιουσία σας, ὁδηγό σας, δικό σας.

Ἡ νεότης ἡ Ἑλληνικὴ καλεῖται καὶ σήμερον νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸ Ὄχι αὐτό. Μὲ τὰ ἀνώτερα ἰδανικὰ καὶ μὲ τὸν ἐσωτερικὸν παλμόν της. Ἡ πορεία τοῦ χρέους τοῦ Ὄχι συνεχίζεται· τοῦ Ὄχι ἐκείνου, ποὺ ὀρθώνεται διὰ νὰ ἀντιτάξῃ ἀντίστασιν σὲ κάθε τι, τὸ ὁποῖον θὰ ὑποσκάπτῃ τὰ θεμέλια τοῦ Ἔθνους, τὰ ἰδεώδη τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἠθικῆς. Πράγματι, διὰ τὴν σημερινὴν νεότητα. Βαρεῖα ἡ κληρονομία τοῦ χρέους, ἀλλὰ καὶ τόσον τιμητική.

Δημ. Παπαθανασόπουλος

ΠΟΛΥΖΩΗΣ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Ὑποψήφιος βουλευτὴς Ε.Ρ.Ε. Νομοῦ Ἀχαΐας

Ὁ κ. Πολυζώης Οἰκονομίδης, τ. Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, εἶναι διαπρεπὴς πολιτικὴ φυσιογνωμία ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ὑποψηφιοτήτων τῆς Ε.Ρ.Ε. εἰς τὸν Νομὸν Ἀχαΐας.

Διώκησε δὶς τὸν Νομὸν Ἀχαΐας εἰς κρισίμους ἐθνικὰς στιγμὰς καὶ ὑπῆρξε παράδειγμα δραστηρίου, ἐναρέτου καὶ στοργικοῦ πρὸς τὴν περιφέρειάν μας προστάτου. Διετέλεσε Γενικὸς Γραμματεὺς Ὑπουργείου, ἐξελέγη πεντάκις Βουλευτὴς καὶ δὶς ἐξελέγη ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τῆς Βουλῆς Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὸ Κοινοβούλιον ὑπῆρξεν ὁ παραγωγικώτερος Βουλευτὴς εἰς τὴν ἄσκησιν τῆς Νομοθετικῆς Λειτουργίας. Διετέλεσε Πρόεδρος τῶν περισσοτέρων Κοινοβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους, καθὼς καὶ γενικὸς εἰσηγητὴς αὐτῆς, ἐκπονήσας μελέτην ἀφορῶσαν εἰς τὴν Οἰκονομίαν τοῦ Κράτους καὶ ἥτις ἐξετιμήθη γενικῶς ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου, ἰδιαιτέρως δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ρ.Ε. Κωνσταντίνου Καραμανλῆ. Ὑπῆρξε μέλος τῆς Συνταγματικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ εἰσηγήθη τὴν ἐπιψήφισιν βασικῶν ἄρθρων τοῦ Συντάγματος, ἐν οἷς καὶ τοῦ ἀφορῶντος τὰς ἀγωγὰς κακοδικίας, ὥστε νὰ δικάζωνται καὶ οἱ δικασταὶ ὡς καὶ οἱ ὑπόλοιποι πολῖται τῆς χώρας. Εἰσηγήθη εἰς τὴν Δ΄ Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν τοὺς Σπουδαιοτέρους Συνταγματικοὺς Νόμους, ὡς τὸ ΚΗ΄ ψήφισμα ἀνοικοδομήσεως τῆς Χώρας, τὸ Ψήφισμα ἀπαλλοτριώσεως, τὸ Ψήφισμα ἀγοραπωλησιῶν Κατοχῆς, τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων.

Ἄνω τῶν 150 Νόμων ὑπῆρξεν εἰσηγητὴς εἰς τὸ Κοινοβούλιον. Ὡς ἀναγνώρισιν τῶν ἱκανοτήτων τοῦ κ. Πολυζώη Οἰκονομίδη, ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων ἐξέλεξε τοῦτον δὶς Ἀντιπρόεδρον ταύτης. Εἰς τὴν περιφέρειάν μας ὑπῆρξε στοργικὸς προστάτης, ἀποσπάσας πολλὰ ἑκατομμύρια δραχμὰς ἀπὸ τὰς ἑκάστοτε Κυβερνήσεις, δι' ὧν ἐξετελέσθησαν ἔργα κοινῆς ὠφελείας εἰς ὅλον τὸν Νομὸν Ἀχαΐας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς προσωπικὰς ἐξυπηρετήσεις ἐπέδειξεν ἀπόλυτον προθυμίαν καὶ ἐνδιαφέρον καὶ θετικὴν στοργὴν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἰτημάτων τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας μας.

Μὲ ἀθόρυβον ἐργασίαν καὶ σεμνότητα ἐπετέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ τὸ καθῆκον του διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ τῶν γενικῶν συμφερόντων τῆς περιφερείας μας. Ἡ εἴσοδός του εἰς τὴν Βουλὴν εἶναι ἀπαραίτητος καὶ χρησιμωτάτη διὰ τὸν τόπον μας.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ
ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΩΝ ΝΟΜΟΥ ΑΧΑΪΑΣ

23/IV/1955

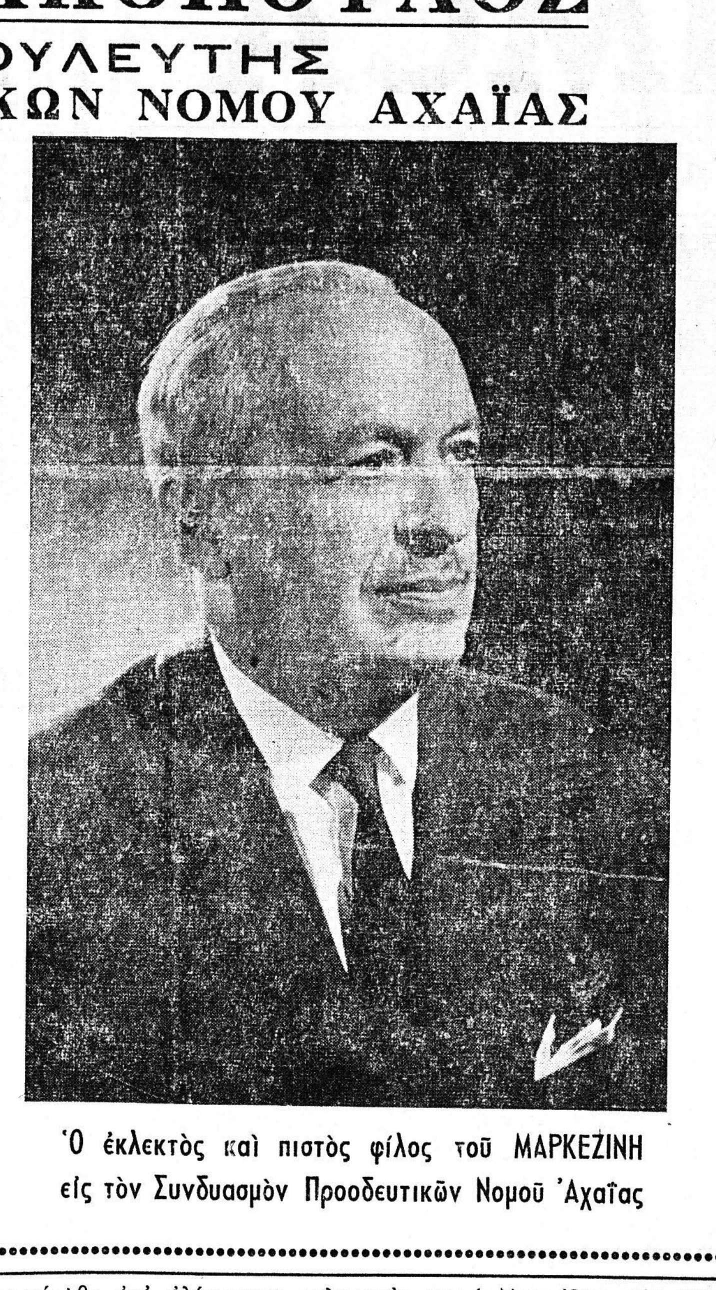

Ὁ ἐκλεκτὸς καὶ πιστὸς φίλος τοῦ ΜΑΡΚΕΖΙΝΗ
εἰς τὸν Συνδυασμὸν Προοδευτικῶν Νομοῦ Ἀχαΐας

ΤΑΣΗΣ ΔΡΟΥΛΙΑΣ

Ὑποψήφιος βουλευτὴς Ἑνώσεως Κέντρου

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΣ

Τοῦ Φιλολόγου κ. ΒΑΣ. ΛΑΖΑΡΗ

Β΄

Ὁ Βλόσσιος θρεμένος μὲ τοὺς πόθους τοῦ ἀπολυτρωμοῦ καὶ μεστωμένος μὲ τὰ διδάγματα τῶν ἀγώνων τῶν Γράκχων στὴ Ρώμη κι μὲ τὸν ὕπουλο θάνατό τους, ἔσμιξε μὲ τὸν Ἀριστόνικο, ὅταν ἐκεῖνος εἶχε πιὰ ξεκινήσει γιὰ τὸ μεγάλο του ἔργο. Ὁ πόλεμος ὅμως τοῦ Ἀριστόνικου δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ μάτι τῆς Ἱστορίας, ποὺ τὸν κυττοῦσε περίσσα παραξενεμένη γιατί στεκόταν τόσο δυνατὸς καὶ τόσο πρόωρος στὸ φανερωμό του. Τὰ βασίλεια τῆς Καππαδοκίας, τῆς Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου τὸν κτύπησαν ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή, κι' ὅταν εἶδαν, πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν γονατίσουν, δὲν δίστασαν ν' ἀναζητήσουν τὴ βοήθεια τῆς Ρώμης.

Ἡ «αἰώνια πόλη» ἦταν ἡ καταφυγὴ τῶν κάθε λογῆς τοπικῶν τυράννων, ποὺ ἔχαναν τὴ δύναμή τους, ἡ γεννήτρα τῶν κάθε μορφῆς «σωτήρων» καὶ «ἐκδικητῶν», ἡ ἀποκλειστικὴ δημιουργὸς τῶν «ἐλευθερωτῶν». Ἀπὸ κεῖ εἶχε ξεκινήσει ὁ Αἰμίλιος Παῦλος ὁ Μακεδονικός, ποὺ ἔσυρε ὡς τὴ φωλιὰ τῆς μπρούντζινης Λύκαινας ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδες ἀνδράποδα καὶ ξεθεμέλιωσε πάνω ἀπὸ ἑβδομῆντα Ἑλληνικὲς πολιτεῖες. Ἀπὸ κεῖ εἶχε πάρει τὶς προσταγές του ὁ Λεύκιος Μόμμιος ὁ Ἀχαϊκός, ποὺ δὲν δίστασε νὰ ξεμπερδέψῃ ριζοθέμελα μὲ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ σίδερο τὴν πολυάνθρωπη Κόρινθο, γιατὶ δὲν θέλησε νὰ δεχθῇ τὴν περιλάλητη Ρωμαϊκὴ «προστασία».

Ἡ «αἰώνια πόλη» ὅμως δὲν ἔστερξε ἀπ' ἀρχῆς νὰ συντρίψῃ τὴν ἐπανάσταση τοῦ Ἀριστόνικου, γιατὶ ὁ Σικελικὸς πόλεμος τοῦ Εὔνου καὶ τῶν δούλων συντρόφων του μαζὶ μὲ τὸ ἀγροτικὸ κίνημα τῶν Γράκχων τὴν ἀπασχολοῦσαν τότε ξεχωριστά. Μόνο ὅταν ξεμπέρδεψε μὲ τὰ προβλήματα αὐτά, ἔστειλε στὴν Πέργαμο τὸν Πόπλιο Γάϊο Σκιπίωνα Νασικᾶ, τὸ Ψυχίδιον, ὅπως τὸν ὠνόμαζαν περιφρονητικά, ποὺ εἶχε σφάξει στὴν πατρίδα του πάνω ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες δημοκρατικοὺς καὶ εἶχε ἐξοντώσει φανερὰ τὸν ξακουσμένο δήμαρχο Τιβέριο Γράκχο.

Ἡ «ἐπίσημη» Πέργαμος μὲ τὸν περίλαμπρο ναὸ τοῦ Διὸς καὶ μὲ τὶς ξεθωριασμένες ἀναμνήσεις τῶν γαλατικῶν της πολέμων, δέχτηκε μ' ἀνυπόκριτη ἀνακούφιση τὸν μεγάλο ἐξοντωτή, ποὺ ἦρθε νὰ προστατεύσῃ τοὺς δυνατοὺς καὶ νὰ γεμίσῃ μὲ θησαυροὺς τ' ἀχόρταγα ταμεῖα τῆς Ρώμης. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως ἐκείνης, ποὺ τὴν εἶχε χτίσει ὁ ὁμώνυμος γυιὸς τοῦ μυθικοῦ Νεοπτόλεμου καὶ τὴν εἶχε προστατεύσει ἀπ' τοὺς ἀφανισμούς της ὁ πολεμόχαρος Τήλεφος, ὁ ἡμιθεϊκὸς ἥρωας τῆς Ἀρκαδίας, ἔσμιγαν ἀπέναντι στὸν κίνδυνο, ποὺ κουβαλοῦσε μαζί του ὁ Νασικᾶς, ἄμετρα πλήθη ἀπ' ἀλύτρωτους πολεμιστὲς — Ἕλληνες, Πέρσες καὶ Λυδούς, Καππαδόκες, Πόντιους καὶ Ἀρμένηδες, Γαλάτες, Φρύγες καὶ Βιθυνούς.

Ὁ ἀδυσώπητος Σκιπίωνας Νασικᾶς νικήθηκε ἀπὸ τὸν ἀκατάβλητο στρατὸ τῆς ἐλευθερίας, ποὺ βρισκόταν τότε στ' ἀσταμάτητο ἀνέβασμά του. Ἡ σύγκλητος ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴν ἧττα αὐτὴ καὶ ξαναμάζεψε τὶς δυνάμεις της ὠργισμένη. Τὴν ἄνοιξη τοῦ 131 ξεκίνησε καινούργιος στρατὸς μὲ κεφάλι του τὸν Πόπλιο Λικίνιο Μουκιανό, ξεχωριστὸ νομικὸ καὶ ψευτοδημοκράτη, ποὺ δὲν διψοῦσε τόσο γιὰ τὴ δόξα μιᾶς ἐκστρατείας, ποὺ θὰ θεμέλιωνε τὴν κατάκτηση τῆς Ἀνατολῆς, ὅσο γιὰ τοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς καὶ τὶς ὄμορφες τῆς Περγάμου.

Μαζὶ μὲ τὸν Μουκιανὸ ἑνώθηκαν ὁ Νικομήδης τῆς Βιθυνίας καὶ ὁ Ἀριράθης τῆς Καππαδοκίας, ὁ Μιθριδάτης τοῦ Πόντου καὶ ὁ Πυλμαίνης τῆς Παφλαγονίας, γιατί τοῦτος ὁ Ἀριστόνικος ἦταν μεγάλο θεριὸ καὶ γιατί τοῦτοι οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ἀκτήμονες γεωργοὶ ἦσαν πολὺ πεισματάρηδες καὶ πολὺ δυνατοί, γιατί ἡ ἰσορροπία τοῦ κόσμου κινδύνευε νὰ χαθῇ καὶ τὰ ὁλόχρυσα εἴδωλα τῶν κουρασμένων θεῶν θὰ γκρεμίζονταν. Ὅμως ἡ ἀπόφαση τῶν «ἐκλεκτῶν» τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς δὲν ἦταν ἀρκετή, γιὰ νὰ φέρῃ τῶν σκλάβων τὴ συντριβὴ καὶ νὰ προσθέσῃ καινούργιες δάφνες στὶς ρωμαϊκὲς λεγεῶνες. Ἔτσι, στὴ μάχη τῆς Λεύκας, ἑνὸς μικροῦ λιμανιοῦ ἀνάμεσα στὴ Φώκαια καὶ στὴ Σμύρνη, ὁ Μουκιανὸς ἐχάθηκε μαζὶ μὲ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ - ΤΑΞΙΔΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

«ΟΛΥΜΠΙΑ — ΕΞΠΡΕΣ»

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:
Πῶς θὰ ταξιδεύσετε ἢ μεταναστεύσετε δι' ΑΜΕΡΙΚΗΝ — ΚΑΝΑΔΑΝ — ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝ — ΕΥΡΩΠΗΝ οἰκονομικώτερα καὶ συντομώτερα.
ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ:
Ὁ ΚΑΝΑΔΑΣ δέχεται ἐπισκέπτας ἀπὸ 15)9)63 ἄνευ οὐδεμιᾶς θεωρήσεως.

Ἀντιπρόσωποι Πατρῶν
Κ. ΤΣΙΜΑΡΑΣ καὶ Γ. ΣΟΥΔΑΣ
Ἀράτου 1. — Τηλ. 27-83 καὶ 45-93 — ΠΑΤΡΑΙ

Καλὸ Χειμῶνα
ΠΛΕΚΤΑ
ΑΦΟΙ ΓΑΛΑΝΗ
Κάτωθι ΕΣΠΕΡΟΥ